

Man bør da have sit eget fyrtårn.

Vi var netop i gang med at bygge klubhuset, da næstformand Jens Christian Vammen kom og sagde, at han havde set et fyrtårn på en skrotplads i Hadsund. Tja, det lød jo meget godt, men det var sådan set ikke særlig interessant. Vi var jo godt engageret i bygge projektet, så det beskæftigede mig ikke særlig meget.

Det var dog noget andet med formand Jens Jeppesen. Han kunne se en ide med et fyrtårn og tog med Jens Christian hen skrotpladsen for at bese det.

Han blev meget begejstret og på næste bestyrelsesmøde foreslog han, at vi købte det. Det kunne erhverves for den latterlige sum af 5000 kr.

Det lød billigt, og selv om der nok var udgifter forbundet med det, kunne bestyrelsen godt gå med til at erhverve det.

Jeg var ikke selv til stede på havnen, da fyrtårnet ankom, men det må have været noget af en transport. Helt lille er det jo ikke. Tårnet blev lagt på området vest for parkeringspladsen, og som det så ud!!! Der var ikke meget maling på det, og det var temmelig rustent, alle ruder var for længst knust og det lignede det, som det var hentet på. En skrotplads! Jeg tænkte, at dette ville blive en livslang udgift for bådelaugget, og prøvede at ignorere, at det lå der og lignede noget katten havde slæbt ind.

Her lå det nogle år. Bådelaugene havde fået ny formand og bestyrelse og så småt begyndte holdningen til fyrtårnet at ændre sig. Også blandt medlemmerne. Men skulle det lykkes at stande tårnet, skulle der rejses penge. Mange penge skulle det vise sig.

Indtil dette tidspunkt havde det været den gældende holdning på bådelauget, at vi ikke ville have nogle sponsorer. Vi ville kunne klare os selv. Indtil nu var den eneste økonomiske hjælp vi havde fået et frimærke, som borgmesteren forærede os, som hjælp til at sende alle de tilladelser, det kræver at bygge en havn.

Altså, ville vi have fyrtårnet op at stå, måtte vi bide i det sure æble og gå ud for at finde sponsorer. Det viste sig hurtigt, at der var stor opbakning, både hos medlemmer og hos omegnens erhvervsliv. Også flere privatpersoner uden for bådelauget gav en skærv, og til sidst havde vi det nødvendige beløb.

Et er at have et fyrtårn, noget andet er at få lov at stille det op. I søkortet er der ikke noget fyrtårn på den position, og farvandsmyndighederne var bange for at en forvirret skipper skulle sejle skibet på grund eller andet tåbeligt.

Se, det var jo unægtelig en streg regningen, og det krævede mange forhandlinger, før de i første omgang gav tilladelse til at rejse det, på den betingelse at vi malede det i jordfarver. Øv, det skulle selvfølgelig have de oprindelige farver. Rød og hvid, som da det stod ved Thyborøn som bagfyrtårn.

Jeg ved ikke hvordan det gik til. Måske var der nogle politikere, der trak i trådene, eller også kunne farvandsmyndighederne godt se ideen. Udfaldet blev i hvert tilfælde at vi fik lov, men måtte **aldrig** sætte lys i det.

Så var det bare med at komme i gang. Smedene gik i gang med at udbedre skaderne på tårnet. F.eks. var bæringerne til platformen stærkt tærede og direkte farlige. Desuden skulle der skiftes stål flere steder. Efter smedene skulle fyrtårnet males og rigtig mange medlemmer deltog i det fælles maleprojekt. Til trods for de mange m² gik det forholdsvis hurtigt med at få tårnet færdigmalet.

Så skulle fyrtårnet rejses. Der blev lavet beregninger over hvor stor en klump beton, der skulle til fundament, lavet tegning til den ring, som skulle støbes ned til at bolte tårnet fast på.

For at tårnet kunne løftes lavede man to huller diametralt modsat, lige under platformen, til at stikke en jernbjælke igennem. Her skulle kranen have fat.

På dagen kom der en grumme stor BMS kran. Alle, der ikke havde anden funktion, gjorde klar til rejsegildet. På den tid holdt vi altid en fest, når vi havde færdiggjort et projekt. En udmærket tradition, som desværre er taget meget af.

Da fyrtårnet var sikret, blev der sat signalflag fra toppen af tårnet og så var der fadøl og pølser til alle. Og som jeg husker det, så festede vi til langt ud på natten.

For nogle få år siden kom der en delegation af ornitologer fra Thyborøn. De ville gerne købe vores fyrtårn. Det skulle bruges som fugletårn på dets oprindelige plads. Vi kunne da godt se fornuften i deres ønske, men de kunne da ikke købe vores fyrtårn.

Når jeg kommer sejlene på vej hjem og runder Thygeslund, dukker vores meget smukke fyrtårn op inde i fjorden. Så kan københavnere have deres Kronborg om styrbord. Vi har et sikkert pejlepunkt at sejle efter.

PS. Der blev lavet et messingskilt med alle sponserernes navne på, som blev sat op ved siden af døren til tårnet. Skiltet er desværre forsvundet i forbindelse med en senere renovering. Skulle det engang dukke op, ved I nu hvor det hører til.

Med venlig hilsen

Hakon Fog – Oktober 2020